

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/11/2019
Identifikačné číslo spisu: 1104129417
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Janka Cisárová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1104129417.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O., bývajúceho v U., zastúpeného JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, so sídlom v Pezinku, L. Novomeského 25, proti žalovanému M., sudcovi Krajského súdu v Bratislave, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 22 C 246/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 14. júna 2017 sp. zn. 6 Co 124/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 12. decembra 2016 č. k. 22 C 246/2004-276 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal ochrany proti neoprávnenému zásahu do osobnostných práv, ku ktorému malo dôjsť konaním žalovaného zamietol; žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že žalovaný nie je v danej veci pasívne legitimovaný, pretože k namietanému zásahu do osobnostných práv došlo pri výkone súdnej moci, ktorej bol žalovaný ako sudca predstaviteľom, teda ku vzniku občianskoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným ako fyzickou osobou z tohto titulu nedošlo. Žalobca okrem toho nepreukázal ani neoprávnenosť zásahu a jeho spôsobilosť privodiť žalobcovi ujmu na jeho chránených osobnostných právach, nakoľko zo zisteného skutkového stavu vyplývalo, že inkriminované vyjadrenie žalovaného malo charakter procesného poučenia účastníka konania v trestnom konaní, v ktorom vystupoval žalovaný ako zákonný sudca a z objektívneho hľadiska nešlo o zásah spôsobilý vyvolať negatívne následky týkajúce sa osobnosti žalobcu.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 14. júna 2017 sp. zn. 6 Co 124/2017 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný nie je pasívne legitimovaný a k protiprávnemu zásahu do osobnostných práv žalobcu nedošlo. Odvolací súd

preto považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. e/ a f/ a § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Podľa názoru žalobcu bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na nestranný súd, keďže vo veci počas konania pred okresným súdom vystriedalo sa viacero sudcov (M.) bez splnenia zákonných podmienok, pričom títo neboli vybratí počítačom náhodným spôsobom a žalobca sa k nim nemohol riadne a včas vyjadriť, a tiež súd nesprávnym procesným postupom znemožnil mu, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie. V súvislosti s porušením práva na spravodlivé súdne konanie vytýkal, že okresný súd voči nemu si nespĺnil všeobecnú poučovaciu povinnosť podľa § 160 CSP o jeho procesných právach, flagrantly porušeniu práva na súd a súdnu ochranu sa nevyhol ani odvolací súd, keď súdne písomnosti mu neboli doručované elektronicky na ním uvedenú mailovú adresu, v dôsledku čoho sa, okrem iného, nemohol zúčastniť na verejnom vyhlásení rozsudku odvolacieho súdu a napokon, že oba sudy vec nesprávne právne posúdili, rozhodnutia sú nepreskúmateľné, nie sú racionálne a konzistentne odôvodnené. Z uvedených dôvodov žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie (prípadne odvolaciemu súdu) na ďalšie konanie. Tiež žiadal priznať trovy dovolacieho konania a trovy zastupovania zvolenou advokátkou v dovolacom konaní.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho

súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. e/ CSP a z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Tvrdí, že v konaní rozhodoval súd nesprávne obsadený a zároveň tvrdí, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; podstatná námietka o tvrdenom zásahu spočíva v nesplnení všeobecnej poučovacej povinnosti podľa § 160 CSP o jeho procesných právach, neoznámení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami odvolacím súdom, nesprávnom právnom posúdení a nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí.

13. Dovolací súd posudzoval v prvom rade prípustnosť dovolania vyvodzovanú dovolateľom z § 420 písm. e/ CSP, keď namietal vadu nesprávneho obsadenia súdu poukazujúc na to, že vo veci počas konania pred okresným súdom vystriedalo sa viacero sudcov bez splnenia zákonných podmienok, pričom títo neboli vybratí počítačom náhodným spôsobom.

14. K tej časti dovolacej argumentácie, v ktorej je vada v zmysle § 420 písm. e/ CSP vyvodzovaná z toho, že v konaní rozhodoval súd nesprávne obsadený, dovolací súd uvádza, že koho treba považovať za zákonného sudcu a akým spôsobom možno vykonať jeho zmenu upravuje ustanovenie § 3 ods. 3, 4 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

15. Z obsahu spisu vyplýva, že žaloba bola na Okresný súd Pezinok podaná 8. marca 2004. Krajský súd v Bratislave uznesením z 27. mája 2004 sp. zn. 5 NcC 20/2004 podľa § 12 ods. 1, 3 O.s.p. rozhodol o prikázaní veci Okresnému súdu Bratislava I. Podľa potvrdenia elektronickej podateľne Okresného súdu Bratislava I z 20. júla 2004 vec bola pridelená na rozhodnutie sudkyňi tamojšieho súdu M.. Po jej preložení na obchodnoprávne grémium tohto súdu, na základe Rozvrhu práce na rok 2006 vec prevzala M. Po jej odchode z tohto súdu všetky ňou neskončené spisy - v súlade s rozvrhom práce na rok 2008 - ako zákonná sudkyňa prevzala M.. Na základe opatrenia predsedníčky súdu, ktoré tvorilo prílohu k rozvrhu práce na rok 2010 (Dodatok č. 9), boli viaceré spisy nevybavené veci súdneho oddelenia 22 C (medzi nimi tiež spis sp. zn. 22 C 246/2004) náhodným výberom pridelené zákonnej sudkyňi M.. Naostatok, Dodatkom č. 19 k rozvrhu práce na rok 2010 boli veci senátu 22 C pridelené náhodným výberom O., teda zákonnej sudkyňi, ktorá napokon vec aj prejedнала a rozhodla.

16. Keďže niet pochyb o tom, že veci senátu 22 C boli pridelené náhodným výberom O., teda zákonnej sudkyňi, ktorá vec aj prejedнала a rozhodla, žalobca neodôvodnene argumentoval, že rozhodoval nesprávne obsadený súd; dovolací súd preto považuje za neopodstatnenú námietku žalobcu, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. e/ CSP.

17. Pokiaľ ide o tú časť argumentácie žalobcu, ktorou namieta, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), dovolací súd poukazuje na to, že pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). V preskúmvanej veci žalobca vymedzil zmätočnosťnú vadu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia tým, že nebol poučený podľa § 160 CSP, miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku neoznámil mu odvolací súd elektronickými prostriedkami, ako aj tým, že oba sudy vec nesprávne právne posúdili, rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný a arbitrárny.

18. Pokiaľ žalobca tvrdí, že súd mu neposkytol poučenie podľa § 160 CSP, najvyšší súd uvádza, že Civilný sporový poriadok pristupuje k rozsahu manudukáčnej povinnosti súdu reštriktívne, t. j. rozsah poučovacej povinnosti minimalizuje; rozsah tejto povinnosti limituje len na tie procesné práva a povinnosti, pri ktorých to zákon výslovne upravuje (pre strany sporu najmä o práve vždy si zvoliť advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci, o poučení podľa § 75 ods. 2 CSP, § 90 ods. 2 CSP, 129 ods. 3 CSP, § 130 CSP, § 167 ods. 3, 4 CSP, § 172 CSP, § 220 ods. 1 CSP, § 277 ods. 3 CSP, § 281 ods. 2 CSP, § 373 ods. 1 CSP, § 393 ods. 1, § 436 ods. 1 CSP). Účelu poučovacej povinnosti v žiadnom prípade nezodpovedá paušálna poučovacia povinnosť o všetkých procesných právach a povinnostiach, bez prihliadnutia na to, či ich použitie v konkrétnej situácii vôbec prichádza do úvahy, t. j. poučovanie o procesných právach a povinnostiach, ktoré v konkrétnej procesnej situácii vôbec nemôže splniť svoj účel. Podľa § 160 ods. 3 CSP manudukáčna povinnosť súdu sa nevyžaduje, ak je a) stranou štát, štátny orgán alebo právnická osoba a osoba, ktorá za ňu koná, alebo jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) strana zastúpená advokátom, právnickou osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, odborovou organizáciou alebo fyzickou osobou, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Žalobca v tejto súvislosti uvádza len všeobecne nesplnenie poučovacej povinnosti podľa § 160 CSP.

19. Najvyšší súd po preskúmaní spisu zistil, že poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu je súčasťou spisu (č. l. 254), a zo spisu nevyplýva, že by jeho nedoručenie žalobca namietal. Navyše žalobca tie procesné práva a povinnosti, ktorých realizácia alebo rešpektovanie má základný význam pre kvalitu zabezpečenia a realizáciu základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní nijak ani nepomenoval; navyše súdu je známe, že žalobca má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, z ktorého dôvodu poučovaciu povinnosť podľa § 160 ods. 1 a 2 CSP súd nemá. Súd preto svojím postupom žalobcu nevytlúčil z realizácie žiadneho práva, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva.

20. Dovolací súd považuje námietku žalobcu týkajúcu sa správnosti postupu odvolacieho súdu v súvislosti s verejným vyhlásením rozsudku za neopodstatnenú. Z obsahu spisu je zrejmé, že predseda senátu odvolacieho súdu dal 6. júna 2017 písomný pokyn oznámiť na úradnej tabuli súdu vyhlásenie rozhodnutia na 14. júna 2017 o 13.05 hod. v budove odvolacieho súdu č. dv. 62, že toho istého dňa bolo vyhotovené oznámenie o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia, a v rovnaký deň bolo toto oznámenie vyvesené na úradnej tabuli súdu, a že v zápisnici o verejnom vyhlásení rozsudku z 14. júna 2017 odvolací súd výslovne konštatoval splnenie podmienok pre verejné vyhlásenie rozsudku. Postup odvolacieho súdu bol preto v súlade s § 219 ods. 3 CSP. Faktická možnosť strany sporu dozvedieť sa o termíne verejného vyhlásenia rozsudku, z hľadiska zákonom predpísaného postupu pre verejné

vyhlásenie rozhodnutia, nebola právne významná. K tomu dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd nepochybil, keď o tomto termíne neupovedomil žalobcu elektronickými prostriedkami, pretože žalobca síce uviedol elektronickú adresu, ale v spise sa nenachádza žiadosť o doručovanie písomností elektronicky, čo je nevyhnutnou podmienkou takéhoto doručovania.

21. K tvrdeniu žalobcu, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, najvyšší súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

22. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzi ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobcu, skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci a právne závery, ku ktorým dospel. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Žalobca preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, arbitrárny; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

23. Pokiaľ žalobca v dovolaní naznačuje aj výhrady k právnym záverom odvolacieho súdu prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch. Judikatúra najvyššieho súdu už dávnejšie dospela k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď primerane R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, zotrval aktuálny judikát R 24/2017.

24. Majúc na zreteli vyššie uvedené, dovolací súd dospel k záveru, že konanie súdov nemá vadu podľa § 420 písm. e/ a f/ CSP, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania žalobcu.

25. Následne, vychádzajúc z právneho názoru o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov vysloveného v rozhodnutí 1 VCdo 1/2018, ktorým bol prekonaný opačný právny názor vyslovený v rozhodnutí 1 VCdo 2/2017, sa dovolací súd zaoberal tou časťou dovolania, v ktorej žalobca namietal, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dospel pritom k záveru, že dovolanie žalobcu v tejto časti, v ktorej len formálne uviedol, že ho podáva aj podľa § 421 ods. 1 písm. a,/ b/ a c/ CSP nespĺňa náležitosti vyplývajúce z § 428 CSP, čo je dôvodom na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. d/ CSP.

26. Aj v prípade, ak by sa malo vychádzať z toho, že uvedením ustanovenia § 421 v dovolaní, je bez

ďalšieho splnená náležitosť dovolania v zmysle § 428 CSP (teda jeho odôvodnenie dovolacím dôvodom, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci), bol by v preskúmvanej veci daný dôvod na odmietnutie dovolania v časti uplatnenia tohto dovolacieho dôvodu, a to pre nesplnenie požiadavky vyplývajúcej z § 432 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (quaestio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (quaestio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav. Takáto argumentácia však v dovolaní žalobcu absentuje. Nevymedzenie dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP je dôvodom na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP.

27. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/, d/ CSP odmietol.

28. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal, keďže mu žiadne preukázané trovy v dovolacom konaní nevznikli.

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.